מכתבים

(המשך מעמוד 3)

על הוצאת־הגופה מקיברה בראשון־לציון. מאז יש בארצנו תופעות חומייניסטיות נוספות.

הערה כזאת של עיתון זר אינה מוסיפה כבוד לארצנו ולעמנו.

אביבה ווהלי, תל־אביב

● ● ●

תפילה בהתנדבות

לימודי תפילה בסיסיים בבתי־ספר. ללא תוספת תקציב.

אני אדם חילוני, אך מתייחס בכבוד לערכי המסורת. אני מורה ומלמד גם בבית־ספר ממלכתי וגם בבית־ספר ממלכתי דתי.

לדעתי, התפילה היא ערך תרבותי מסורתי יהודי, שראוי שכל ילד יהודי יקבל עליו מידע בסיסי, וזאת ללא כפיה, אלא בבחינת „כל דרכיה דרכי־נועם".

בהנחה שתלמידי הישיבות, לכל סוגיהן, הפטורים משירות צבאי, יראו בהוראת התפילה משימה חשובה ביותר, אני מציע:

● לערוך שיעורי תפילה בבתי־הספר בשעת־אפס (7.00 — 8.00), פעם או פעמיים בשבוע.

● ההוראה תהיה בהתנדבות, על־יד תלמידי־הישיבות, הפטורים משירות־צבאי או לאומי.

אברהם ליבוביץ, תל־אביב

● *הקורא לא פירט, אם גם השתתפות התלמידים בתפילה תהיה בהתנדבות.*

פקאקי

בעבר שמו לכלבים מחסומים בפיהם, כדי שלא ינשכו. עכשיו צריכים לעשות לכלבים מחסומים מתחת לזנב, כדי שלא יזהמו את המירוכות ברחובות שלנו.

שימשון שיבק, בני־ברק

ההעזה והיוהרה

גם באמריקה מכירים את הסיסמה: „בלי מורא, בלי משוא־פנים".

מר אבנרי הנכבד,

זה עתה קראתי ב־TIME על התאבדותו של יעקב לוינסון, לפני שבוע (העיתונות האמריקאית היתה עסוקה השבוע במערכת הבחירות המוקדמות ובסופות־השלגים, כך שיריעה כזו נדחקה הצידה). אני מניחה שיש הרבה התנפלויות עליך ועל העיתון, ואני מקווה שתעמדו בהתקפות האלה „בלא מורא, בלי משוא־פנים", כשם שעמדתם אחרי התאבדותו של אברהם עופר.

אפשר היה לחשוב שאדם בעל העזה ואומץ לנהוג בבנק כאילו היה ירושה מישפחתית, בעל יוהרה לנהוג באנשים אחרים כאילו היו משרתיו, ימשיך להפגין העזה ויוהרה מול האשמות המוטחות כלפיו, יאבק על חפותו, או יקבל באומץ את פסק־הדין.

אך הוא התאבר לפני שהיה סיפק לפתוח בחקירה רישמית. אני מקווה שאתם אינכם חשים ריגשות אשם וחרטה.

חנה הל, דס־מויינס, איווה, ארצות־הברית

● ● ●

אריה שהוא שועל

שוב הוכיח עצמו חאפט' אל־אסד במיטבו.

פעם טענו שאסד (בערבית: אריה), אינו אלא ארנב שהתחפש.

אז אם האסוציאציות לקוחות מגן־החיות — אסד הוכיח השבוע שהוא בעצם שועל. את כל

נשיא אסד
להתפנות לגניבת הגבינה

יריביו רחק לפינה, את מעמדו ביצר, ושוב יוכל להתפנות לגניבת־הגבינה הלבנונית מפי העורב הישראלי.

איילה רוזן, תל־אביב

● ● ●

פולמוס מאולץ ותרבות טבעית

מעולם לא נאמרו בישראל כל־כך הרבה שטויות כמו בעניין הספרדים מול האשכנזים.

נמאס כבר מהתפלמסויות המאולצות בנושא תרבות האשכנזים ותרבות עדות־המיזרח. תרבות מתהווה בתהליך איטי ובאופן טבעי, ולא מונחתת על־ידי ממשלה זו או אחרת.

רוצים תרבות ישראלית אותנטית, שתבטא את כל העדות? התאזרו בסבלנות. אולי בעוד מאה שנה תהיה כאן תרבות ישראלית, ואז כבר לא יעניין את אף אחד אם זו תרבות אשכנזית־מערבית או תרבות מיזרחית.

שרונה בהן, ירושלים

עוד אבינו (יוסף) חי

ארכיאולוג מצרי, אחמד עות'מאן, טוען כי גילה את המומיה של יוסף בעל כותונת־הפסים.

אחרי כל התלאות שעברו עליו, עם אחיו, עם הבור ועם אשת פוטיפר — באמת כל הכבוד לו שהוא עוד קיים.

הדבר הכי דחוף שצריך לעשות עכשיו הוא שמומחים של הרבנות יסעו לקאהיר, יקחו אותו מהמוסיאון (שלא יתערבב שם עם עצמות של גויים) ויביאו אותו לארץ.

כמובן שנשכן אותו בקבר יוסף בשכם. בטקס ממלכתי. אחר־כך נוכל להביא למקום תיירים ולהראות להם שעוד אבינו חי.

יוסי פרחי, נתניה

תיבת פאנדורה

אחרי הנישואין נפוצו בעולם המוני מזיקים ומריעין בישין.

ב„פרשות" ציבוריות רבות, בעולם ובארץ, מזהירים מפני גילויים העלולים לגרום פתיחת תיבת פאנדורה. מהי תיבה זו? באגדות העולם הקלאסי של יוון ורומא מסופר, בנוסחאות שונות, על פאנדורה (משמע השם ביוונית: מורעפת המתנות), שהייתה היצור האנושי הראשון, שנברא עפר מן האדמה. לאחר שנפחו בה האלים רוח חיים, הרעיפו עליה מתנות רבות. ונוס העניקה לה את יופייה, אפולו לימדה לשיר,

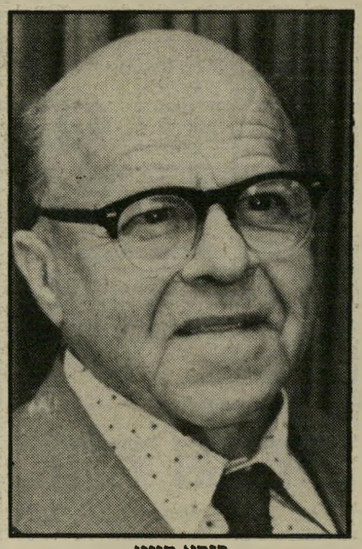

קורא סיוון
תיבה מזיקה

מרקורי — את אמנות הנאום... ויזפיטר, ראש האלים, נתן לה במתנה תיבה והורה לה לתיתה לבעלה לכשתינשא. וכשנישאה פאנדורה לאפימתאוס, וזה פתח את התיבה, פרצו ממנה כתעופה המוני מזיקים ומרעין בישין, שנפוצו על פני העולם, ומאז לא חדלו להביא אסונות ופגעים על בני האדם. התקווה בלבד נותרה מונחת בקרקעית התיבה.

ד"ר **ראובן סיוון**, ירושלים

● ● ●

שיינקיניארה

עד־לא־ידע בין רוטשילד ואלנבי.

כל הכבוד לשיינקינאים (תושבי רחוב שיינקין התל־אביבי)!

השבוע הם הוכיחו כי גם בישראל של תשמ"ד אפשר לשמוח ולשמח. תושבי הרחוב זומנו וביצעו במו ידיהם ומירצם פסטיבל פורים של הרחוב. אפילו הגשם, שלא בא בעיתו, לא הצליח לרפות את ידיהם של השיינקינאים, וביום ראשון נהרו אלפים מתושבי העיר וסביבותיה אל הרחוב, שהיה חגיגה לעין, לאוזן ולחיך.

קישוטים עתירי דמיון והומור, מעשה ידיהם של מתנדבים יצירתיים, ליצנים, פנטומימאים, להקות־קצב ורוכני מזון הוכיחו כי גם ישראלים ידעים לחגוג, ותל־אביב צהלה ושמחה.

דליה רסאלי, תל־אביב

רק לא ברולאריס!

יחי הפרינציפ של אורגד – ולעזאזל המדד, האינפלציה, השחיקה וה־אובדרפט.

לפני חצי שנה היתה המדינה עסוקה בלשנוא את יורם ארידור. במקומו הביאו לנו את יגאל כהן־אורגד. לא הכרנו אותו מקודם, לא ידענו על

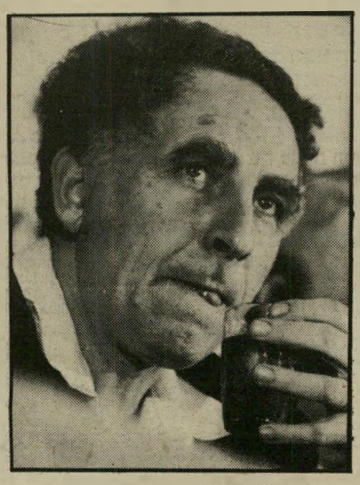

שר־אוצר כהן אורגד
העיקר לתת צ'אנס

הישגים גדולים שלו, אבל מה כבר יכולנו להפסיד? הכל נראה כל־כך גרוע, אז למה להיות קטגוניים. למה לא לתת צ'אנס לבן־אדם?

המצב הכלכלי המשיך להידרדר, אבל מתרגלים לכל דבר. עכשיו התבשרנו על עליית המדד ב־12%. אז מה? העיקר שאנחנו עדיין משלמים בשקלים. הרבה, כל פעם יותר — אבל שקלים ולא דולארים, רחמנא ליצלן, כמו שהציע פעם מישהו. גם זו לטובה.

אילנה גוטמן, רחובות

● ● ●

לצאת מלבנון!

חרוזים בענייני היום.

זעקו השמים, זעקו הלוחמים/בוא נפסיק את מישחק־הדמים,/ונצא כולנו מארץ הארזים!

לוחם עייף מעל המירקע/רוצה הביתה אל אמא חזרה./הצי השישי, שנימצא על הים,/ רוצה לחזור אל הבית הלבן. / רק הכתות, וכל העדות / ימשיכו במילחמות, במילחמת־המעמדות.

אז בואו אנחנו נהיה החכמים / נעזוב כולנו את ארץ־הדמים. / נשלח הביתה את כל הלוחמים / נעזוב בשקט את ארץ־הארזים.

אילן גולן, רמת־גן

● ● ●

גסות בבית־המישפט

השוטר שכח את תפקידו, הקוראה מנסה להזכיר לו אותו.

לפני שבועיים עצרו את הבן שלי בחשד של גניבת רכב. כשהגעתי לאולם־המעצרים בבית־המישפט בתל־אביב, לא נתנו לי ולבעלי להיכנס לאולם ולראות את בננו.

השוטר שעמד בדלת דיבר אלי בגסות, ומנע ממני את הכניסה. כשניסיתי להסביר לו שבית־המישפט הוא מקום פתוח לציבור, הוא ענה לי שבמקום ללמד אותו — שאלמד את הבן שלי לא לגנוב.

א"ג, תל־אביב

לידיעת הקוראים

מיכתבי קוראים מתפרסמים בקיצורים המתחייבים מתוכנם ומשיקולי מקום. עדיפות תינתן למיכתבים קצרים, מודפסים במכונת־כתיבה, שצורפה אליהם תמונת הכותב. מיכתבים בעילום־שם לא יפורסמו. אין המערכת מחוייבת את המיכתבים שנתקבלו בה.

הרוצה מילחמה — מרחיק עדותו

„בתחילתה הרחיקה מילחמת־לבנון את השלום. אבל בסופו של דבר היא עשויה לקרב אותו" — אברהם („בולי") יהושע בראיון לעיתון היורדים „ישראל שלנו".

בניו־יורק הרחיקה שטח הסופר יורדי השלום את השקפותיו בשאלות הבוערות ביותר של ישראל.

למשל, לדעתו יש להישאר בלבנון „כמה שנים טובות".

למשל, מדינה פלסטינית בגדה חייבת להיות „מפורזת".

למשל, גם אחרי השלום, יש להשאיר את ההתנחלויות במקומן — „אין לפרק שום ישוב ישראלי ביהודה ושומרון".

סופר יהושע
כמה שנים טובות

אם אלה דבריו של מי שנחשב סופר של מחנה־השלום, מה אומרים סופרי המילחמה?

אליהו בן־צבי, פתח־תיקווה